

Om kvinnors rättigheter

Louise Michel

1886

1870 hade den första organisationen för Kvinnors Rättigheter börjat mötas på Rue Thevenot. På mötena med gruppen Kvinnors Rättigheter, och på andra möten, applåderade de mest avancerade männen idén om jämställdhet. Jag lade märke till — jag har sett det förr och jag såg det senare — att männen, oavsett vad de deklarerade, trots att de verkade hjälpa oss, nöjde sig med att synas. Detta var ett resultat av gamla fördomar och vanans makt, och det övertygade mig om att vi kvinnor helt enkelt måste ta vår plats utan att be om det.

Frågan om politiska rättigheter är död. Lika utbildning, lika arbete — så att prostitution inte ska vara det enda lönsamma yrket öppet för kvinnor — det var det viktiga i vårt program. De ryska revolutionärerna hade rätt: evolutionen har nått sitt slut och nu är revolutionen nödvändig om inte fjärilen ska dö i sin puppa.

Hjältemodiga kvinnor finns i alla klasser. På yrkesskolan mötte kvinnor från alla samhällsskikt varandra, och allesammans hade föredragit att dö framför att kapitulera. De organiserade Sällskapet för Krigets Offer. De disponerade sina resurser på bästa sätt, under det att de krävde att Paris gör motstånd, och fortsätter att göra motstånd, mot den Preussiska belägringen. Senare, när jag satt i fängelse, var Madame Meurice från Sällskapet för Krigets Offer min första besökare. Vid min sista rättegång, bakom de handplockade åskådarna, upptäckte jag de lysande ögonen hos två andra tidigare medlemmar av Sällskapet som lyckats tränga sig in bland de övriga.

Jag vill ära alla de modiga kvinnor i milisen som drog från grupp till grupp: Kvinnornas Försvarskommitté, kvinnoorganisationerna och senare Kvinnoligan. Den gamla världen borde rädas den dag dessa kvinnor slutligen bestämmer sig för att de fått nog. Dessa kvinnor kommer inte att sakta ner farten. Styrkan bor i dem. Akta er för dom! Akta er för dem som går genom Europa svängande frihetens fana, och akta er för den fridfullaste Gauls dotter som just nu sover i djup resignation på fälten. Akta er för kvinnorna när de blir illamående av allt som är omkring dem och uppreser sig mot den gamla världen.

Den dagen börjar den nya världen.

Det Anarkistiska Biblioteket

Louise Michel
Om kvinnors rättigheter
1886

Översatt av Staffan Jacobson. Övers.anm. Sällan har man sett en revolutionär brinna med så klar låga som anarkisten, feministen och kommunarden Louise Michel (1830-1905). Som liten flicka klättrade hon i träd och red på grisar, alltid med blåmärken och fläckar på kläderna. Som utbildad lärarinna startade hon skolor för fri undervisning och som en av de främsta i Pariskommunens revolution 1871 byggde hon och försvarade barrikader med vapen i hand, körde ambulans och organiserade sjukvården. Efter massakern på Kommunen deporterades hon till Nya Kaledonien där hon omedelbart tog del i ursprungsbefolkningens kamp mot de franska kolonialisterna, och tillbaka i Paris blev hon upphovet till anarkismens svarta fana då hon i en hungerdemonstration 1883 tog av sin svarta sidenunderkjol och hängde den på ett kvastskaff. Borgarpressen döpte henne till "Den Röda Jungfrun" eftersom hon förblev ogift hela livet; "Revolutionen är min största kärlek". På frågan om kvinnor borde ha rösträtt ska hon ha svarat "Nej, och det borde inte männen ha heller. Att göra revolution är mycket viktigare än att rösta." Och hon tillägger: "Det är makten som är förbannelsen. Det är därför jag är anarkist". Om allt detta har hon berättat i sina memoarer, varur ovanstående stycke är hämtat.